

53. Raamattuluento: *Elämän Hengen laki*

Alkurukous/tervetuloa.

Alkusanat

Puhumme nyt laista ja armosta – myös tällä luennolla. Niin kuin apostoli Paavalikin, en kyllästy minäkään puhumaan samoista asioista, koska näissä on kristinuskon ydinsanoma. Laki vai armo, liha vai Henki, minä vai Kristus, elämä vai kuolema – maailman vaikeimmat yhtälöt. Niistä me puhumme, koska muuten me menehdymme suorituksen paineisiin tai omavanhurskauteemme.

Tehtävä ja sanoma

Jokaisella hengellisellä opettajalla on jokin oma erityinen tehtävä Jumalan valtakunnassa. Jumala valitsee ihmisiä näihin tehtäviin, ja kukin saa oman armolahjansa tähän tehtävään. Joku on evankelista, joku on johtaja, joku opettaa, jokaisella on paikkansa saamansa armolahjan mukaisesti. Minä sain Herralta tehtäväksi hänen valtakuntansa ja siihen kuuluvan vapauden saarnaamisen ja opettamisen. Se on itse asiassa ihana tehtävä, vaikka onkin taistelua ja kipuja täynnä. ”Vapaus on usein harvinaista lasteni keskuudessa”, Herra sanoi tuolloin, noin kolmekymmentä vuotta sitten. ”Orjuutta on paljon. Lain kirousta on paljon ja siksi myös ahdistusta on paljon. Väsymystä ja uupumusta on paljon. Pelkoja on paljon. Arvostelua ja vihamielisyyttä on paljon. Lahkohenkeä on paljon. Mutta vähän on aitoa iloa ja kiitosmieltä. Vähän on voimaa ja rakkautta.”

Niin se on.

Luther sanoi aikoinaan: ”Uskova on usein seurakunnassakin outo lintu”. Jumalan valtakunnassa uskova on usein myös mykkä, riitelevä ja ahdistunut lintu.

Jumalan valtakunta ja sen vapaus on meille annettu Kristuksessa, sillä kirjoitettu on: ”*Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina älkääkä antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen.*” (Gal. 5:1). Ja miten vaikeaa tämä kaikki on. ”Kyllä sitä pitää itsekin yrittää”, moni lain alla oleva ihminen inttää. ”En kai sitä nyt noin vain voi jättää syntiä vastaan taistelemista? Lujaa tahtoa siinä tarvitaan. Tahdolla synti voitetaan, he sanovat. Luja tahto on kaiken edellytys. Niin ja tohtiiko sitä Jeesukseenkaan niin varmasti luottaa, että hän tuosta noin vain minun syntini voittaa? Entäpä jos lankean, kun annan asiat hänelle?” Tällaista lihaan luottamista on paljon. Tällainen kristillisuus on kuolemantauti ja vaikeasti parannettavissa. Uupumus on lähellä, suorastaan kuolema, jos apu viipyy.

Jumalan valtakuntaa saarnatessaan, joutuu sen julistaja nousemaan myös harhaopettajia vastaan, sillä he eksyttävät Jumalan kansaa väärillä opeillaan. Heitä on ällistytävän paljon. Jumala sanoi antamaansa tehtävää ”sonnan luonniksi”. Sitä tavaraa on Hänen sanojensa mukaan uskovien keskuudessa paljon. ”Sitä törkyä, jo kerran syötyä, joutuvat monet kansani lapset syömään”. Sonta on ihmisten viheliäisiä perinnäissääntöjä, monia ihmisten oppeja, jotka johtavat aina orjuuteen. Jumala vihaa sitä kaikkea. Siksi on saarnattava Johannes Kastajan ja apostoli Johanneksen saarnaa – moitetta ja rakkautta. Johannes Kastaja saarnasi muun muassa: ”*Te käärmeen sikiöt! Kuka teille on sanonut, että te voitte välttää tulevan vihan?*” (Matt. 3:7). Samalla tavoin toki myös Jeesus saarnasi: ”*Te kyykäärmeitten sikiöt, kuinka te saattaisitte hyvää puhua, kun itse olette pahoja? Sillä sydämen*

kyllydestä suu puhuu.” (Matt. 12:34). Rakkauden apostoli Johannes opetti vuorostaan lempeästi-kin: *”Katsokaa, millaista rakkautta Isä on meille osoittanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi, joita me olemmekin. Siksi maailma ei tunne meitä, eihän se tunne häntäkään.*” (1. Joh. 3:1). Nämä kaksi erinäköistä tehtävää olen saanut: suolan ja mannan jakaminen. Niistä puhun nytkin. Tämän tähden kai Herra neuvoi äitiäni antamaan minulle nimeksi Veli Johannes.

Puhumme tällä luennolla ennen kaikkea vapaudesta. Tämän vapauden saa aikaan Elämän Hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa. Se on vapauttanut meidät synnin ja kuoleman laista. Nämä kaksi säättävät uskonelämämme todellisuuden: vapauden laki, tai sitten synnin ja kuoleman laki. Muita vaihtoehtoja ei ole. Olemme joko vapaita tai sitten orjia.

Periaatteessa ja käytännön tasolla tiedämme, mistä on kyse. Koimme aikanaan raskaat sotavuodet, talvisodan ja jatkosodan. Ellei Suomen miehet ja naiset olisi uhreillaan ja omalla verellään lunastaneet maamme sortajan vallasta, olisimme menettäneet varmasti maamme vapauden. Olisimme ehkä vieläkin vieraan vallan alaisuudessa. Eläisimme orjuudessa. Monille kansoille kävi niin. *”Poikiemme verellä olemme lunastetut vapaaksi maaksi*”, on tuttu lause itsenäisyyspäivän puheissa. Sen me ymmärrämme. Mutta Jeesus Kristus teki huikaisevan paljon enemmän. Hän lunasti meidät verellään pimeyden vallasta ja siirsi meidät omaan valkeuden ja vapauden valtakuntaansa. Hän poisti vihollisuuden Jumalan ja ihmiskunnan väliltä. Joka sen uskoo tulee hänessä autuaaksi ilman omaa osuuttaan tai ansioitaan. *”Pitäkää siis huoli itsestänne ja koko siitä laumasta, johon Pyhä Henki on pannut teidät kaitsijoiksi paimentamaan Herran seurakuntaa, jonka hän omalla verellään on itselleen hankkinut.*” (Ap. t. 20:28). Näin opettajia muistutetaan. Mutta me olemme syntyneet orjuuteen. Orja ei uskalla aina astua vapauteen. Emme uskalla aina levätä Herrassa. *”Tässä on lepopaikka. Sallikaa väsyneiden hengähtää, täällä on lepo ja virvoitus. Mutta he eivät tahtoneet kuulla.*” (Jes. 28:12). Näin se on aina ollut ja tulee aina olemaan, niin kauan kuin Herra tulee.

Elämä Hengessä vaiko kuolema lihassa

Elämän Hengen laki on siirtänyt uskovan ihmisen kirouksen alta Jumalan armon alle ja hänen lapsekseen. Kadotus on poissa, tuomiota ei enää ole. Elämän Hengessä vaeltava on Kristuksen näköinen. Hän on täynnä iloa, jonka Pyhä Henki antaa. *”...Hän on antanut taivaasta sateita ja hedelmällisiä aikoja ja on ravinnut teidän sydämenne ruoalla ja ilolla.”* (Ap. t. 14:17). Elämän ahdingotkaan eivät saa iloista sielua kaadettua. *”Iloitkaa*”, on Herran kehoitus kaikille. *”Iloitkaa aina Herrassa! Vieläkin minä sanon: iloitkaa!”* (Fil. 4:4). Tällainen ilo ei onnistu muille kuin niille, joiden sydämessä asuu ilon henki, Pyhä Henki. Toki uskovan elämässä on uupumusta ja sairauttakin ja kaikkea muuta ahdistusta, niinhän Jeesuskin opetti, mutta kaiken taistelun keskellä loistaa myös ilo Hengen ihmisen sisimmästä, sillä hän muistaa kuinka suureen pelastukseen hänet on kutsuttu.

Millainen sielu sitten halajaa tällaista synnin voittamisen oppia? Kerran sai janoava sielu tulla Kristuksen luo ja tulla osallisiksi uskosta ja syntien anteeksisaamisesta. Kauan oli asiat hyvin. Sitten alkoi ahdistaa: synnit sai kyllä uskoa anteeksi, mutta synnin voima alkoi kauhistuttamaan. Vaatteet oli saatu puhtaiksi, mutta uskovalla ei ollut mitään asetta, millä Kristuksen antamat vanhurskauden vaateen voisi myös pitää puhtaina. Ihmissielu ei ollut enää tyytyväinen tilaansa. Miksi minun pitää tehdä syntiä? Miksi olen sen vanki? Ja nyt tulee asian surkea puoli. Ei ole opettajia. Vähitellen orjuus vain lisääntyy. Ahdistus on tullut monen sielun osaksi. Näin ei ole toki kaikilla. Toisille riittää hyvinkin pinnallinen kristillisuus. Mutta moni painii ahdistuksissaan: miksi synnillä on niin valtava voima? Tämän voiman saa aikaan Jumalan laki. Niin apostoli Paavali opettaa. On päästävä siis eroon laista ja synnistä. Tämä kaikki on sanottu jo monesti aiemminkin.

Mutta miksi sitten laki on olemassa, kun se on noin väkevä voima ja synnyttää synnin? Se annettiin näyttämään sen mitä synti on. Laki annettiin, että kaikki tulisivat syyllisiksi Jumalan

edessä, että hän voisi sitten kaikkia armahtaa. Ihmeellinen on Jumalan viisaus. Kuitenkin monet yrittävät täyttää lain ankarat vaatimukset omista edellytyksistään käsin ja joutuvat näin Jumalan tahtoa vastaan ja hänen vihansa alle.

Synnin ja kuoleman laissa oleminen on kirouksen alaisuudessa olemista. Laki osoittaa meidät kyllä syntisiksi, mutta se ei voi auttaa meitä pääsemään synnistä pois. Siksi lakia sanotaan synnin ja kuoleman laiksi. Laki jakaa vain kuolemaa ja kadotusta, syyllisyyttä ja huonoa omaatuntoa. Ne kalvavat mieltä ja vievät kaiken ilon elämästä. Lain alla olevat uskovat ovat usein kuolleen näköisiä, kuivettuneita, kalvakkaita, ja savustettujen näköisiä. Sellaisilta monet näyttävät. He ovat kuin pystyyn kuolleita puita. Ilo heidän keskuudessaan on kovin väkinäistä, sillä sisimmässä jäytää usein syyllisyys ja alamittaisuus. Elämä puuttuu ja siksi moni uskova on sellainen kuin on – kapakalan näköinen.

Suurelta osin koko Suomen kansaa vaivaa samankaltainen tauti, isiltä peritty: ilottomat kasvot, jäykkä muoto. Usein kuulee jonkin ulkomaalaisen sitä meissä ihmettelevän. Jäykkää on tämä kansa. Tämän taudin vuoksi tarvitaan paljon viinaa ja rehvakkuutta. Hukumme viinaan ja väkivaltaan. Me olemme menossa kohti yhä synkempiä aikoja.

Mutta luulisi jokaisen uskovon sädehtivän tämän juron kansan keskellä. Hänen sisimmästään pitäisi virrata elämän veden virrat. Mutta ei aina virtaa. Jotakin on on pielessä. Ongelma on synty.

Jatkamme silti tätä luentomatkaa kaikesta surkeudesta huolimatta. Luemme seuraavaksi apostoli Paavalin kirjeestä roomalaisille. Hän käsittelee siinä kysymystä Hengestä ja lihasta.

”Nyt ei siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa, sillä elämän Hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista. Mikä laille oli mahdotonta, koska se lihan vuoksi oli heikko, sen teki Jumala. Hän lähetti oman Poikansa syntisen lihan hahmossa ja synnin tähden ja tuomitsi synnin lihassa, jotta lain vanhurskauden vaatimus täytettäisiin meissä, jotka emme vaella lihan vaan Hengen mukaan. Niillä, jotka elävät lihan mukaan, on lihan mieli, mutta niillä, jotka elävät Hengen mukaan, on Hengen mieli. Lihan mieli on kuolema, mutta Hengen mieli on elämä ja rauha. Lihan mieli on näet vihollisuutta Jumalaa vastaan, sillä se ei alistu eikä voikaan alistua Jumalan lain alle. Ne, jotka ovat lihan vallassa, eivät voi olla Jumalalle mieleen. Te ette kuitenkaan ole lihan vallassa vaan Hengen, jos kerran Jumalan Henki asuu teissä. Mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa. Jos taas Kristus on teissä, ruumis tosin on kuollut synnin tähden, mutta henki on elävä vanhurskauden tähden. Jos nyt hänen Henkensä, hänen, joka herätti Jeesuksen kuolleista, asuu teissä, niin hän, joka herätti kuolleista Kristuksen Jeesuksen, tekee eläviksi myös teidän kuolevaiset ruumiinne Henkensä kautta, joka teissä asuu. Olemme siis velkaa, veljet, mutta emme lihalle elääksemme lihan mukaan, sillä jos te elätte lihan mukaan, teidän on kuoltava, mutta jos te Hengellä kuoletatte ruumiin teot, niin saatte elää. Kaikki, joita Jumalan Henki johdattaa, ovat Jumalan lapsia.” (Room. 8:2-14).

Tuliko tämä asia myös sinulle selväksi, uskova ystäväni? Eikö edellinen annakin valtavasti iloa ja vapauden riemua ja ohjeen lihan vallasta luopumiseen? Kuitenkin liha ja laki, joka tuottaa kuoleman, asuu yhä valtoimenaan monissa sieluissa. Lain luonnetta ei ymmärretä. Laki todella johtaa kirouksen alaisuuteen. Sen alla olevia ei Jumala hyväksy lapsikseen. Heiltä puuttuu Kristuksen Henki, ja eivät ole sen tähden hänen omiaan. Mutta ne jotka elävät Hengessä, Hengen johdatuksessa, ovat hänen lapsiaan. He ovat armon lapsia. He ovat Hengellä kuolettaneet lihan teot ja ovat sen tähden Jumalan lapsia. Ruumiimme on tosin kuollut synnin tähden, ja sen pitää kerran myös kuolla. Se pitää haudata kirkon multiin. Tähän syntiruumiiseen kuuluu muutakin kuin vain kehomme. Siihen kuuluu kaikki mikä on turmeltunutta luontoamme. Armossa elävä on autuas ja onnellinen. Kaiken taistelun, sairauden ja kilvoituksen keskelläkin hänellä on rauha, vapaus ja ilo. Muuten ei voi ollakaan. Hänessä asuu Kristus. Mutta kaikki tämä on vaikeampaa kuin meren tyhjentäminen pienellä lipolla.

”Herra on Henki, ja missä Herran Henki on, siellä on vapaus.” (2. Kor. 3:17). Tätä pitää saarnata kaikin voimin ja kaikella ilolla. Jeesuksen omassa on ihmisen henki tullut eläviksi vanhurskauden Herran vaikutuksesta. Se on suloista. Häneen uskova on elävä ja saa elää. ”On

selvää, ettei kukaan tule Jumalan silmissä vanhurskaaksi lakia noudattamalla, sillä "uskosta vanhurskas saa elää" (Gal. 3:11). "Kun vanhurskas palvelijani uskaa, hän saa elää, mutta jos hän luopuu, en häntä hyväksy" (Hepr. 10:38). Jeesuksen omat tunnetaan aina myös eräästä heissä olevasta ominaisuudesta. Jeesus sen sanoi: "Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, että teillä on keskinäinen rakkaus." (Joh. 13:35). Opissa voi olla heikkouksia. Elämässäkin on puutteita. Monia muita asioita puuttuu. On heikkoutta ja on vielä syntiä, mutta heissä jotka uskovat, asuu Kristuksen rakkaus. Siitä heidät tunnetaan. Se merkitsee, että he haluavat johtaa muitakin Hyvän Paimenen helmaan. He haluavat temmata monia Kristuksen karitsaisia pois petojen raatelevista hampaista. Siksi he saattavat puhua noista pedoista yhtä jyrkin sanoin kuin Jeesus. Mutta ilo loistaa elävien kasvoilta. Vapaus näkyy ja kuuluu. Se on Elämän Hengen laki, joka heissä vaikuttaa.

Vaellus Hengessä ja lihassa

"Kun olimme lihan vallassa, jäsenissämme vaikuttivat lain herättämät synnin himot, niin että me kannoimme hedelmää kuolemalle. Mutta nyt olemme päässeet irti laista ja kuolleet sille, mikä piti meitä vallassaan, niin että palvelemme Jumalaa Hengen uudessa tilassa emmekä kirjaimen vanhasa." (Room. 7:5). Tämä on aika outoa ja ihmeellistä oppia, siksi siitä puhutaan niin vähän. Jumalan pyhä laki on ihmeellinen. Se lupaa elämän sille joka sitä noudattaa. Mutta Kristusta lukuun ottamatta kukaan ei ole siihen lihansa heikkouden tähden kyennyt. Laki on tosin hyvä ja pyhä, mutta meidät on myyty synnin alaisiksi ja sen orjuuteen. "Joka syntiä tekee, on synnin orja", Jeesus sanoo. Jotkut opettajat sanovat, ja moni sen uskookin, ettei uskovaista saisi sanoa enää syntiseksi, hänhän on uusi luomus. Kummallista oppia, kaikki tekevät kuitenkin syntiä. Ei ole yhtään erotusta. Kaikki ovat synnin alla. Jos meissä ei asuisi synnin ruumista, emme tekisi syntiä. Kaikki ovat kuitenkin synnin alla.

Mutta mitä on tuo *Hengen uudessa tilassa* palveleminen? Tekstissä sanottiin selvästi, että olemme päässeet irti laista. Niin se on. Laki ei tuomioineen koske enää sitä, joka on Kristuksessa. Hän on vapaa. Syntiä ei ole, jos laki on otettu pois. Lain paikka on Kristuksen risti. Paavali kuvaa tämän ristiinnaulitsemisen tuoman vapauden kohdallaan sattuvasti: "Kaikki on minulle luvallista, mutta kaikki ei ole hyödyksi. Kaikki on minulle luvallista, mutta minä en anna minkään hallita itseäni." (1. Kor. 6:12).

Mutta tähän on aivan outoa puhetta? Miten on sinun kohdallasi? Onko sinulle kaikki luvallista? Pitäisi olla. Kun näin puhutaan, nousee valtava vastalauseitten myrsky. "Se tuo Veli Tuomi on tehnyt synnin luvalliseksi. Tämä tällainen on täyttä harhaoppia", he sanovat. Mutta en minä niin opeta. Eikä tämä ole harhaoppia. Tämä on totta ja Jumalan oma sana todistaa sen todeksi. Laista vapaa saa elää vapaasti, koska laki on nyt ristillä, eikä se voi sen tähden tuomita Kristukseen uskovaa. Syntisen synneistä ei pidetä enää lukua. "Autuas se, jonka rikokset ovat anteeksi annetut, jonka synti on peitetty! Autuas se ihminen, jolle Herra ei lue hänen pahoja tekojansa ja jonka hengessä ei ole vilppiä!" (Ps. 32:1,2). Sellainen ihminen on todella vapaa. Mutta nyt se myrsky vasta nousee. "Saako sitä ihminen tehdä sitten mitä vain? Niitä on kuule sellaisiakin uskovaisia, jotka tekevät syntiä, ne meikkaavat ja pukeutuvat miten sattuu ja huomiota herättävästi, käyttävät koruja ja harrastavat urheilua. Mitä ne sellaiset uskovat luulevat olevansa? Se on kamalaa! En minä vain halua elää tuolla lailla, niin kuin siat pellossa. Kyllä sitä pitää elää kunnolla. Jokaisen pitää edes yrittää. Ja nuo miehetkin, ettäs kehtaavat: metsällä käyvät ja mitä kaikkea tekevätään? Siellä kuulemma jotkut juo viinaakin. Eivätkö ne tiedä, että se on syntiä?"

Näin marmatetaan ja moralistit nousevat kapinaan.

Tällaista alkaa kuulua, kun evankeliumin antamasta vapaudesta aletaan puhua. Siitä seuraa melkoinen mekkala, kun vapaudesta Kristuksessa saarnataan. Tällaista kauhistelua on erityisesti ns. herätyskristillisyydessä. Mutta nämä lainalaisuudessa elävät, tai oikeasti siinä kuolevat, eivät huomaakaan, mitä Paavali myös sanoo: "mutta minä en anna minkään hallita itseäni". Mikään ei saa hallita vapaata. Kahletta ja orjuutta ei saa lain noudattaminenkaan aiheuttaa. "nyt olemme päässeet irti

laista ja kuolleet sille, mikä piti meitä vallassaan”. Paavali toisaalla sanoo, että älä anna vapauden olla yllykkeeksi lihalle. Mutta oletko jo oppinut tämän? Tämähän tarkoittaa sitä, että lain synnyttämät himot eivät ole enää uskovan kiusana, koska hän on nyt lain uhkailuista vapaa. Hän on armon alla, ei lain alla. Paavali sanoo vielä laista näin: ”*Kuoleman pistin on synti, ja synnin voimana on laki*” (1. Kor. 15:56). Armo ei synnytä himoja, eikä halua tehdä syntiä. Päinvastoin, Armon Henki kuolettaa lihan teot. Hengen uudessa tilassa vaeltava ei enää tottele syntiä, niinhän Paavali sanoo: ”*mutta minä en anna minkään hallita itseäni*”. Tämä on totta, koska Kristus tuli ottamaan pois maailman synnit, ei vain antamaan syntejä anteeksi. Hän tuli ottamaan ne pois. Meidän on siis syytä tuntea muutakin teologiaa kuin pelkästään lainsaarna.

Lakiin sitoutunut ei voi mitenkään välttää syntiä. Hän lankeaa ennemmin tai myöhemmin. Mitä enemmän on lainsaarnaa, sitä varmempaa on lankeemus. Laissahan ei ole hituistakaan elämää, vain kuolemaa ja syntiä.

Moni sanoo antaneensa elämänsä Jeesukselle, moni sanoo tehneensä uskon ratkaisun, moni on valinnut Jeesuksen. Kuitenkin vain harvalle on Jeesuksesta edes jonkinlaista hyötyä. Elämää hallitsevat laki ja sen himot, syyllisyys kalvaa, kun ei ole synnistä tullut vapautusta. Mitä enemmän yrittään, sitä pahemmin kietoudutaan synnin verkkoihin. Ja miten järkyttävää: kukaan ei tunnu tulevan avuksi, vaan sen sijaan lakiopettajat vain lisäävät löylyä jo liiankin kuumaan ahdistukseen. Monen uskovan elämä on suoranaista helvettiä. Ja tämä johtuu siitä, että eletään ”*kirjaimen vanhassa*”. Vanha Aadam ja vanha Eeva ovat yhä voimissaan. Todellinen vapauden evankeliumi on jossakin syvällä maanraossa. Laki hallitsee.

Lukijani, kuulijani, esitän sinulle nyt suoran kysymyslauseen: Missä sinä olet? Oletko Hengen uudessa tilassa vapaana, vai kirjaimen vanhassa ja orjuudessa? Minä ainakin haluaisin vapauttaa sinut Kristuksen vapauteen. Siksi sanon kuin Paavali: ”*kunpa osaisin oikein äänenikin muuttaa*”. Monet ovat kuitenkin niin lujissa siteissä ja kahleissa, ettei heidän korviinsa kuulu ihanan Kristuksen ihana ääni. Mitä pitäisi tehdä? En minä tiedä. Mutta minä jatkan opettamista.

Syyllisyyden kuormat päällään oleva lainorja ei kerta kaikkiaan saa rauhaa eikä lepoa, vaikka hänelle kultakirjaimin vakuutettaisiin Golgatan Herran verestä, joka puhdistaa kaikesta synnistä. Ei, vaan kaikki pitää yrittää itse sovittaa, eikä tunnustamisista tule loppua. Kaikki metkut tehtyään, kuormat ovat orjalla yhä harteilla. Hänelle mitään hyötyä. Vaikka siis kuinka vakuutettaisiin Kristuksen veren riittävän puhdistamaan synneistä, lainalainen ei saa siitä lohtua. ”Pitää tunnustaa”, he jatkuvasti intävät. Ja niin he menevät ja taas tunnustavat. Sanan ja rukouksen illoissa on paljon tunnustajia. Mikään ei kuitenkaan muutu. Missään ei ole mitään tolkkua. Kohta pitää jo samat asiat jossakin muualla tunnustaa. Missään ei ole mitään tolkkua. Ihminen pilaa elämänsä huonon oman tunnon vuoksi ja syyllisyyden syövereissä. Avioliitot rikkoutuvat, tapahtuu veritekoja, joudutaan jopa itsetuhoon, kun anteeksiantamusta ei tunneta. Viha ja säälimättömyys jäytävät ihmissuhteita. Synnin ja kuoleman laki saa sen aikaan.

Vaikeaa se on

Myönnän, että vaikeaa tämä kaikki on. Vapaus lienee maailman vaikeimpia asioita. Vapautta voi olla vain kristillisyydessä, mutta sielläkin se lienee harvinaista. Lihan vapautta toki on, mutta se onkin sitten jo toinen asia. ”*Jotka lihan vallassa ovat, ne eivät voi olla Jumalalle otolliset*” (Room. 8:8). Heistä en nyt puhu, vain niistä jotka tahtovat elää Herralle mieliksi.

Paavalin opetusta vapaudesta pidetään niin vaikeana asiana, että jopa moni teologikin pitää niitä epäkristillisinä ja harhaoppisina. Ei siis ihme, että tarvitaan paljon Hengen apua ja Kristuksen nimen avuksi huutamista, että asiat alkavat valjeta. Tarvitaan aitoa evankeliumia, eikä vain jonkinlaista lain ja evankeliumin sekasoppaa. Pienikin hapate pilaa koko taikinan. Jos halutaan olla puhtaasti evankeliumissa, siihen ei saa tuoda fariseusten omavanhurskauden hapatusta. Tämän pitäisi olla selvää.

Todellakin, jos laki saa ylivallan, lainalainen sielu ei voi mitenkään vastustaa sen tuomia monia kiusauksia, ja himoja, jotka se saa hänessä aikaan. Ne jylläävät yli oman vastustuksen. Lankeemus odottaa. Joskus luonnoton sukupuoli himo saa vallan tai jokin muu kiihko. Moni lankeaa juuri siveettömyyteen. Jos se ei saa valtaa, voi lain alla oleva vaikkapa näpistää tilaisuuden tullen toisen omaa. Joku rakastuu mahtailevaan elämään. Kaikki on mahdollista. Ennemmin tai myöhemmin tulee kompastus. Eli siis: mitä kiivaimmin syntiä vastustetaan, sitä varmemmin se saa ylivallan. Tämä on lain ominaisuus ja tarkoitus.

Ja silti on monilla paljon huolta synnistä. Kaikkialla puhutaan synnistä. Kysytään, mikä on syntiä. Saako sitä ja sitä tehdä? Kysellään, miten synti voitetaan ja miten tulisi hurskaasti elää? Kaikkea tällaista kuulee. Hyvin harva on kiinnostunut siitä, miten tuntisi paremmin Kristusta ja miten kasvaisi häneen ja miten löytäisi vapauden hänessä. Elämän Hengen laki on outo lintu. Mooseksen laki käskyineen ja säädöksineen on tutumpia eri kristillisyyden muodoissa, kuin Elämän Hengen laki. Liian moni uskova on opiltaan lähempänä juutalaisuutta ja islamilaisuutta kuin Jumalan valtakunnan vapautta ja iloa. Vaatii Hengen antamaa viisautta ja rohkeutta, että joku uskaltaa lopettaa turhan taistelunsa ja alkaa etsiä apua Jumalan Hengeltä. Tämä uusi sota johtaa aina Ristiinnaulitun uudelleen löytämiseen ja oman lihan ristiinnaulitsemiseen. Vain kuollut voi olla elävä.

Taisteluun tämän kaiken uuden löytäminen johtaa. Pitkiä vuosia kamppailin itsekin samassa lain ja armon välisessä sodassa. Kukaan ei osannut opettaa. Yksin sai etsiä. Kun tällaista kyselin, opettajat katsoivat silmät suurina ja kysyivät: ”Että mitä?” Ei heillä ollut hajuakaan vapauden lain maailmasta! Armonkerjäämisestä he olisivat mielellään puhuneet, pienellä paikalla olemisesta ja muista sellaisista lihan säännöistä. Kun kysyin, mitä se on sitten se Hengessä vaeltaminen, he kuuntelivat typertyneinä ja arvelivat minun olevan todella pahasti sairaana ja hakoteillä. Lääkäriin neuvoivat. ”Sitä se tekee kun alkaa näitä uskonasioita liian syvällisesti puimaan. Paras olisi pysyä vain tässä minun ruokakuppini äärellä.”

Perusta

Perusta Hengen johdatuksessa vaeltamiselle on tietenkin armon ja puhdistuksen vastaanottaminen. ”Ja tuommoisia te olitte, jotkut teistä; mutta te olette vastaanottaneet peson, te olette pyhitetyt, te olette vanhurskautetut meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä ja meidän Jumalamme Hengessä.” (1. Kor. 6:11). Emme saa enää Hengen uudessa tilassa palata lihaan ja lain vaatimuksiin. On rakennettava kaikki Kristuksen varaan, vaikka vanha luontomme kiivailisi kuinka sitä vastaan. Ja kyllä se jaksaa sitä tehdäkin. Mutta kun opimme ristiinnaulitsemaan vanhan luontomme, alamme saada siitä voittojakin. Eli siis: ”Ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omia, ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen ja haluineen. Jos me Hengessä elämme, vaeltakaamme myös Hengessä.” (Gal. 5:24,25). Kun halumme vaeltaa Hengessä, haluamme silloin myös kuolla kaikelle muulle, myös maailmalle. ”Mutta pois se minusta, että kerskaisin muusta kuin Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä, jonka kautta maailma on ristiinnaulittu minulle ja minä maailmalle!” (Gal. 6:14). Vain ristiinnaulittu vanha elämämme antaa meille vapauden. ”ja hän on myös tehnyt meidät kykeneviksi palvelemaan uutta liittoa, jota ei hallitse kirjain vaan Henki. Kirjain näet tuo kuoleman, mutta Henki tekee eläväksi.” (2. Kor. 3:6). Näin siitä on sanottu. Silti kaikki tuntuu aluksi utopialta. Moni itkee kuin pikkulapsi kysyen: ”No, mitä minun pitäisi sitten tehdä?” Se on vaikea kysymys, koska emme voi oikeastaan tehdä mitään, on vain pyydetävä ymmärrystä Herralta. Hän mielellään sitä antaa. Kaikki vie tosin aikaa. Mitään ei saa äkkiä ja sotimatta. Meille hektisen ajan lapsille tämä tuntuu mahdottomalta ajatukselta. Kaikki pitäisi saada juuri tänä päivänä. Kaupan aleymyynnin kehotus on tarttunut lujasti ajatusmaailmaamme: ”Tarjous voimassa vain toistaiseksi, ja niin kauan kuin varastoa riittää. Toimi nopeasti.” Vaikea on oppia lepäämään Jeesuksessa — ehdoitta. Kuitenkin hänelle tulee antaa mahdollisuus.

Joulusta se alkoi

Joulu lähetti meille Kristuksen. ”*Teille on tänään Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra*” (Luuk. 2:11). Tässä enkelin ilmoituksessa on syytä korostaa myös nimeä Vapahtaja. Moni sanoo uskovansa Jeesukseen, mutta ei tunne häntä Vapahtajana. Hän on monelle kuin jokin heimopääällikkö omassa heimolahkossaan, tai sitten hän on tullut kuin uutena Mooseksena, joka vetää asiat entistä tiukemmalle. Mutta Jumala lähetti meille Kristuksen, että pääsisimme lapsen asemaan. Ristinkuolemallaan Herramme osoitti meille uuden tien. Hän ei vain itse sovittanut yhdellä ainoalla uhrilla maailmaa, vaan antoi esimerkin omaan ristinkuolemaamme. Siten tullaan vapaaksi. Siten ollaan vapaita Vapahtajassa. Vain Hengessä vaeltaminen on vapautta. Vain kun Henki johdattaa, olemme vapauden lapsia. Nämä kaksi ovat vastakkaisia voimia: lain orjuus tai Hengen vapaus.

Rakas sisar tai veli: nyt on aika etsiä todellista elämää Vapahtajassa ja Hengen voimassa. Taisteluun se toki vie, mutta se on sen arvoista. Siellä se elämä on, jos et ole sitä ennen ymmärtänyt. Siellä toimivat armon ihmeet ja armolahjat kullekin sopivina lahjoina. Aito kristillisyyden ihanaa. Mikään ei voita sitä elämää. Kaikki muu kalpenee sen rinnalla. Elämä Hengessä ylittää kaiken inhimillisen ymmärryksen ja osaamisen. Siksi se onkin Hengellistä elämää. Se on taivaallista. Kaikki muu on maallista. Jeesus on ihana persoona. Hänellä on kaikki. Hän on kaikki. Hänen on valta ja voima. Hänen nimeään tottelevat kaikki vallat ja voimat. Hänen omistuksessaan on kaikki. Hän hallitsee kaikkea: myös meidät hän haluaa hallintaansa. Kun lopetamme kaiken oman lihallisen ja lainalaisen ponnistuksen, on Herran vuoro. Hän tahtoo armahtaa ja julistaa syntejä anteeksi. Hän puhdistaa. Joka on saanut kosketukseen Elämän Herraan, ei halua vaihtaa sitä mihinkään muuhun, ei vaikka saisi omakseen koko maailman. Kaikki muu Kristuksen rinnalla on tomua ja tuhkaa. Kaikki muu menettää hänen lähellään merkityksensä. Jos jollekin Herran lähellä olevalle tarjottaisiin jotakin muuta meidän Herramme tilalle, se aiheuttaisi vain pelkkää sääliä tarjoajaa kohtaan, sillä siinä vertailtaisiin kallista jalokiveä arvottomaan multapaakkuun, tai kivenmurikkaan. Kristuksen ulkopuolella ei ole mitään elämää. Kaikki hänen ulkopuolellaan on tuomittu tuhoon ja kuolemaan. Elämä on hänessä. Kaikki elämä on hänen kädessään. Ja me emme tahdo tätä millään käsittää. Lain ja synnin orja epäilee: eihän tämä tällainen voi totta olla. Jokin tässä täytyy olla pielessä jos kerran minun osuuteni otetaan pois. Ja fariseukset nousevat kiivaasti vastaan sanomaan: ”Pitäähän se ratkaisu tehdä, pitää tunnustaa, pitää tehdä totinen parannus ja tomussa ja tuhkassa katua, pitää ja pitää...” Loppumattomiin. Mutta rauhaa ei tule.

Koska laki tuomitsee, vie voimat ja tappaa, siitä on päästävä pian eroon Jumalan tahdon mukaisesti. ”*Katso, minä olen tullut tekemään sinun tahtosi.*” Hän poistaa ensimmäisen asettaakseen toisen.” (Hepr. 10:7). Vanha lakiliitto ei ollut Jumalalle mieleinen. Se oli vain väliaikainen, kunnes tulisi se josta oli ennustettu. Kristus on jo tullut ja asettanut toisen liiton, joka on paljon paremmille lupauksille perustettu. Kaikki on nyt kohdallaan. Entinen on mennyt ja uusi on sijaan tullut. Miksi siis yrittää elää molempia liittoja yhtä aikaa? Se ei onnistu keneltäkään. Ja tuhannet ovat kuitenkin asialla. Ja kokevat karvaan tappion. Kristuksen asettama uusi liitto ja uusi testamentti ovat nyt voimassa ja sen täytyy riittää kaikille, sillä: ”*elämän Hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista.*”

Jeesus sanoo: ”*Lapset ovat siis vapaat.* ” ” (Matt. 17:26). Ole siis vapaa. Jeesuksen Kristuksen nimessä ja veressä ole vapaa.

Aamen.